

У Црној Гори се 16. октобра 2016. године одржавају редовни парламентарни избори. На изборима учествује око 20-так изборних листа. Међутим, само за неколико се може тврдити да ће прећи изборни праг од 3% за улазак у парламент који има 81 место. Чitava Црна Гора је једна изборна јединица, што је и реално решење због малог броја становника и гласача од око 500.000 људи. Мањинске листе, исто као и у Србији, имају лакши пут за улазак у парламент.

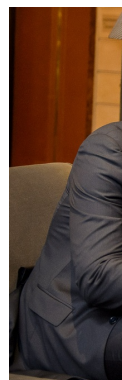
Главни фаворит на изборима је Демократска партија социјалиста (ДПС) премијера Мила Ђукановића. Она после дужег времена излази самостално на изборе, без мањинских коалиционих партнера. Снага ове партије је у њеном лидеру Милу Ђукановићу, апсолутном владару Црне Горе.

Он је чинилац који ојединава различите интересне групе у оквиру државног апарата и политичког апарата. Председник републике Филип Вучановић је његов најближи савезник, слично као и остали политички функционери. Једини прави ривал, бивши председник политичког савета Драгољуб Ђукановић Марковић, је после хапшења њега и његове породице признао кривицу за његово хапшење (које су се мериле стотинама милиона евра). ДПС снажно подржавају и србијански медији који имају дозволу да се емитују и продају у Црној Гори, као што су Пинк и Информер. Главни политички противник у Србији, премијер Александар Вучић

је близак савезник и пријатељ Мила Ђукановића.

На основу тога, исти они медији који у Србији представљају Вучића као прикривеног русофила који се бори против НАТО пакта и западних амбасадора, у Црној Гори жестоко нападају Русију и проруске странке и појединце, и воде кампању за улазак у НАТО. Овај апсурд се може објаснити само чињеницом да Ђукановић и Вучић имају исте интересе, пријатеље и сараднике. Један од доказа за овај савез је ангажовање опскурног Бебе Поповића за шефа пропаганде Ђукановића као и израелског маркетиншког експерта Есина Асафа који је Вучићу годинама водио изборну кампању. [[1](#)]

Међутим, Ђукановић за разлику од Вучића у Србији не контролише све медије. Опозициони медији су веома јаки у Црној Гори. Најтиражнији дневни лист је Дан, просрпски лист који чине веома храбри људи који су се зарекли да ће наставити уређивачку политику убијеног новинара Душка Јовановића. Концерн Вијести, телевизија и дневне новине, прешао је пут од Ђукановићевог савезника до огорченог противника после пребијања главног уредника Жељка Ивановића. Са добрим везама на Западу, он је незгодан противник за Ђукановићев и Вучићев Инфомер и Пинк. Недељник Монитор није ништа мање оштар према Ђукановићу и његовој породици, која је убедљиво најбогатија у сиромашној Црној Гори. Ђукановић као да је изгубио осећај за реалност. Његов агресивни и богати брат, сестра, син и сестрић као и бројни кумови, су по правилу победници на тендерима у овој малој земљи.

Против Ђукановића је и чињеница да је прошло 10 година од референдума о самосталности. Никакав помак грађани нису осетили од тада. Напротив, иако им је премијер обећао да ће након раздвајања од Србије живети много боље, они живе горе. Посебно после престанка такозваног руског таласа у области продаје некретнина 2008. године. Уморни од подела, они данас увиђају да се једино Ђукановићева породица обогатила након добијања самосталности.

Коначно, против Ђукановића је и незапамћен талас криминала и обрачуна нарко банди које он очигледно не може (или неће) да контролише. Некада миран град Котор, који је под заштитом УНЕСКО-а, претворио се у колумбијски Медељин или италијански Палермо. Нарко банде се не устручавају и да нападну своје конкуренте чак у државном затвору, што није забележено ни деведесетих година. Тако је један од чланова нарко банди убијен снајперским хицем у дворишту затвора у Спужу у септембру 2016. Његове убице као и у другим бројним (и честим) ликвидацијама у Подгорици, Бару, Будви и Котору нису пронађене. У Бару се током лета 2016. убиства дешавају у непосредној близини полицијске станице. У Котору у време радног времена и по дану. Стари криминални ауторитети који су некада помагали Ђукановићевој власти да држи под контролом подземље су се или повукли или међусобно ратују око плена. Поштени полицајци се пребијају или им се бацају бомбе на куће. Све то може бити врло незгодно за Ђукановића на изборима јер се осећај несигурности проширио по целој земљи.

За друго место на изборима се боре две снажне опозиционе коалиције. Коалиција Кључ је састављена од Демоса Миодрага Лекића, Социјалистичке народне партије (СНП) и партије УРА Жарка Ракчевића. Своја неслагања око НАТО су решили залагањем за референдум о овом питању. Демос има популарног лидера али не и организацију на терену, код СНП је обрнуто. Иза УРА стоји концерн Вијести. Могућност да имају више гласова него што је прости збир њихових рејтинга је у уласку потпредседника Демоса Даниловића у техничко/изборну владу, у којој је он показао средњем и нижем чиновничком слоју да неће бити отпуштени из јавног сектора ако опозиција победи. На тај начин је отворен пут ка преузимању извесног дела ДПС гласова незадовољних вишим корумпираним слојевима у управном систему, али и радикалном опозицијом која им прети да ће бити отпуштени након избора. Други простор за напредак је популарност младог посланика УРА, Дритана Абазовића, који би могао коалицији да донесе нешто мањинских гласова. Највећа мана коалиције може такође бити улазак Даниловића у техничко/изборну владу. Поготово за онај део гласачког српског тела који сматра да је Ђукановић њихов највећи противник. У том смислу, за коалицију је било изузетно значајно и “помирење” митрополита СПЦ Амфилохија и Миодрага Лекића лидера коалиције, на отварању Саборног храма Светог Јована Владимира у Бару у септембру 2016.

За друго место, са "Кључем", бори се и коалиција Демократски фронт. Као и Кључ, они су састављени од странака које су и за и против НАТО, пре свега Нове српске демократије и Покрета за промјене. На исти начин су и они решили овај проблем, залажући се за референдум. Одлично организовани и са пуно средстава које су као посланичка група у скупштини имали на располагању из буџета (око 5 милиона евра). Они су присутни у јавности скоро као и ДПС и много више од Кључа. Веома су присутни и на терену а митинзи су им добро посећени. Власти их оптужују да примају новац од београдских и руских тајкуна. Они то не демантују, али и не потврђују. Њихова највећа предност може бити и њихова највећа мана. Успешним вишемесечним вођењем демонстрација су се позиционирали као најрадикалнији критичари режима. Међутим, туче у скупштини, речник који користе и претње хапшењима и чисткама могу бити одбијајући фактор за просечног гласача. Као и ДПС, ангажовали су израелског експерта за кампању. У добрим су односима са митрополијом СПЦ.

Недовољеном резултату изнад цензуса се надају Демократска партија Алексе Бечића и Социјалдемократска партија Ранка Кривокапића (СДП). Демократама је као некада Дверима у Србији највећа предност то што су нови и млади на политичкој сцени и што показују велики активизам на терену. У суштини, иза њих стоји отцепљена фракција СНП, састављена од старијих чланова који су се формално повукли из политике. Помало роботизовани наступи лидера и борба за исто гласачко тело са СНП им могу бити слаба тачка. Социјалдемократска партија Ранка Кривокапића се дословно бори за цензус. Највећу шансу има ако привуче гласове бошњачке мањине на северу земље. Ранко Кривокапић ће морати да се бори и са Ђукановићевом марионетском Социјалдемократском партијом Црне Горе, састављеном од бивших чланова његове партије. Ова странка је створена само да би матичну СДП послала испод цензуса. Остале странке, изузев мањинских, врло ће тешко прећи цензус.

Избори у Црној Гори 2016. или Вучић и Ђукановић против опозиције

Пише: Павле Вулетић
четвртак, 06 октобар 2016 14:09

Зато се може прогнозировать да ће, за разлику од Србије, само неколико процената одлучивати победника на парламентарним изборима у Црној Гори.

[1] <http://www.blic.rs/vesti/politika/otkrivamo-vucic-za-izbornu-kampanju-opet-angazovao-izraelce/520pd18>

([Фонд стратешке културе](#))